

דעם רבינ'ס

עיוכס

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זײן
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער
ריינער קוואל

ברוך שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

געלויבט השם יתברך אז עס איז שוין אריבער פינף יאר וואס קומט ארויס בעז"ה וועכענטליך "דעם רבינ'ס ליכט" און מאכט ליכטיג די יונגע הערצעלעך ארום דער וועלט. אילו פינף מלא שירה כים קענען מיר נישט גענוג דאנקן דעם אויבערשטן פאר אלע חסדים און טובות וואס ער האט געמאכט מיט אויז ביז איצט, עד הנה עזרונו ער האט אויז געהאלפן ביז אהער, בעטן מיר ער זאל אויז ווייטער העלפן צושפרייטן דעם רבינ'ס דעת ביז עס וועט מקים ווערן "אור חדש על ציון תאיר".

מיר שטייען אין פרשת בלק, לאמיר זען וואס בלק האט געוואלט טון פאר די אידישע קינדער. חז"ל זאגן "מברכותיו של אותו רשע אנו למדים מה היה בלבו - פון זיינע ברכות קענען מיר לערנען וואס ער האט געהאט אין זיין הארץ אויז צו שעלטן". איינע פון די ברכות פון בלעם איז געווען, "מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל", טייטש רבי נתן אזוי: "ווער קען ציילן און אפשאצן דאס טייערקייט און הייליגקייט פון יעדע טריט ווען מען טרעט אויף די ערד, גייענדיג אין בית המדרש, טרעטנדיג אויף די זאמד ביים גיין צו התבודדות אדער אין חדר, וואס פון די אלע טריט ווערט אויבן אין הימל תקונים און עס איז דא למעלה פון דעם א געוואלדיגע נחת רוח".

עס איז נאך נישט באשאפן געווארן דער קאמפיוטער וואס קען אפציילן און אויסרעכענען די טייערקייט

און שעשועים פון יעדן טריט און טריט וואס מען גייט אויף דער ערד צו טון א הייליגע זאך, ווי למשל ארויסטראגן די מיסט ווען טאטע-מאמע בעטן, גיין איינקויפן לכבוד שבת, ווען א אינגל טוט אן זיין טעשעלע צו גיין אין חדר, אפילו נאר פון די טריט גייענדיג אויפן וועג נאך פארן אנקומען אין חדר, ווערן פון די אלע טריט אפגעטון גאר גרויסע תקונים וואס מיר קענען דאס נישט אריינעמען אין אונזער מוח, די טייערקייט און גרויסקייט דערפון.

בלעם זאגט: "הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב" טייטש דער תרגום יונתן אז כלל ישראל

זוכה געווען צו גיין אין דעם וועג, זיך שטארקן יעדן טאג און אויסגיסן דאס הארץ פארן אויבערשטן מיט שטארקע רצונות און קיינמאל נישט אפלאזן דאס רצון און גלוסטענישן צום אויבערשטן, וואלט מיין סוף געווען זייער גוט. יא בלעם'ל האט זיך געבעטן ביים אויבערשטן די אלע ווערטער, ווייל דער אויבערשטער האט אים דאס אריינגעלייגט אין מויל ער זאל דערמיט שטארקן די אידישע קינדער זיי זאל זיין שטארק אין דער ענין פון התבודדות, זיך אויסגיסן יעדן טאג דאס הארץ פארן אויבערשטן, מיט שטארקע רצונות און כסופים.

בלעם האט געוואלט חזק מאכן פון די הייליגע עבודה, קאלט און שוואך מאכן די אידישע קינדערלעך כדי זיי צו דערווייטערן פון באשעפער, אבער דער אויבערשטער מיט זיין גרויס רחמנות האט איבערגעדרייט זיינע קללות צו ברכות אויף אזוי ווייט אז בלעם אליין האט געמוזט מודה זיין ווי טייער און חשוב זענען די אידישע קינדערלעך מיט זייערע הייליגע עבודות ביים אויבערשטן (ליקו"ה ברכת השחר ה' פ"ז).

דער אויבערשטער זאל העלפן אז אזוי ווי אין יענע צייט איז געווארן איבערגעדרייט אלע קללות צו ברכות זאל היינט אויך ווערן איבערגעדרייט אלע גזרות און דינים צו ברכות און ישועות און דער חדש זאל נתהפך ווערן לששון ולשמחה אמן.

רעכענען זיך נישט מיט די גוים, זיי גייען נישט נאך די גוי'שע מאדעס די גוי'שע שפילערייען און אלע סארטן איבערגעטריבענע נאשערייען, טייערע קליידער און לוקסוס'דיגע מעבל א.א.וו. די גוים לעבן נאר איינמאל אויף די וועלט מוזן זיי גלייך זיך אויפכאפן אויף יעדע נייע טעכנאלאגיע און תאונות וואס שווימען כסדר ארויף ווי שוואמען נאך א רעגן, ווייל דאס איז זייער גאנצער חיות.

אבער אידישע קינדער לעבן מיט גאר אן אנדערן תכלית זיי לעבן א פשוטע לעבן און קויפן נאר וואס מען מוז כדי צו קענען מיט דעם דינען דעם באשעפער. וויאזוי קען מען טאקע צוקומען צו דעם? זאגט רבי נתן "הן עם לבדד ישכון" די אידן זענען א הייליג פאלק זיי געוואוינען זיך צו צו מאכן התבודדות אזוי ווי דער פסוק זאגט "לך עמי בא בחדריך וסגר דלתריך" (ישעיהו כו, כ) זיי באהאלטן זיך אונטער דעם באשעפער'ס פליגלען אזוי ווי ס'שטייט אין תהלים "כי אתה ה' מחסי עילין שמת מעונך (תהלים צא, ט)" זאגט דוד המלך פארן באשעפער: "גאט ברוך הוא די ביסט מיין וואוינארט מיין שטוב, מיין פארזיכערונג, איך לעבן נאר פאר דיר". איך דארף נאר וואס עס פעלט אויס צו קענען דינעם דעם באשעפער מיט א שמחה און ישוב הדעת".

בלעם האט זיך געוואונטשן "תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמהו", הלוואי וואלט איך

מיין טאטע שליט"א איז געפארן קיין אמעריקע צו באזוכן זיינע עלטערן ווען ער איז פלוצלינג געבליבן געשטראנדעט (שטעקן) אין חוץ לארץ אינמיטן די מלחמה.

אוי, ווי מיר האבן זיך דערשראקן. אין יענע טעג האט מען נאכנישט געוואוסט ווען מען וועט קענען צוריקקומען און וואס עס וועט זיך אויסקאכן מיט די מלחמה. ס'איז געפאלן א פחד ווי די ציונים האבן זיך

אין
אשה'ס

גערייזט מיט די אראבער און קיין חשבון וואס עס וועט פאסירן צו כלל ישראל השם ירחם.

אבער מיר, ערליכע אידישע קינדער ווייסן שוין יא וואס דאס מיינט מלחמה דורך דעם רבינ'ס ספּוּרי מעשיות. ביי די מעשה פון בעל תפלה רעדט דער רבי וועגן דער שווערד וואס האט צוויי זייטן. מען קען אפּשער אויסטייטשן דער צוויי זייטיגער שווערד צייגט אז מען קען דאס נוצן אדער פון איין זייט צו תפלה אדער דער צווייטער זייט אלץ א געווענליכער שווערד. מען האט א בחירה צו קלייבן איין זייט. און אידישע קינדער איבערן לאנד האבן זיך טאקע גענומען צום ערשטן זייט פון תפלה. מען האט מתפלל געווען פון טיפן הארצן אז דער אויבערשטער זאל אונז שומר ומציל זיין.

דאס אלעס קען מען שוין היינט דערציילן אין פריידן אבער אין יענע שווערע טעג ווען מיין טאטע איז נישט געווען מיט אונז ווען די באמבעס האבן גערעגנט ווי א האגל איז געווען ביטער שווער. סיי פאר מיין טאטע וועלכער האט זיך געזאגט פאר אונז און סיי פאר מיין מאמע און אונז קינדער וועלכע זענען געווען אליין.

מען האט גערעדט אז פאר עטליכע וואכן איז נישטא פון וואס צו רעדן וועגן אהיימקומען. אונזערע תפלות זענען געווען אויף א שטארקע פארנעם מער ווי סיי וועמען וואס האט מתפלל געווען אין אלגעמיין פאר די מלחמה. מיר האבן געזאגט שמות הצדיקים און עטליכע מאל תיקון הכללי, דערצו האבן מיר זיך איינגעטיילט מיטן ספר תהלים און געהאפט אויף א גאנצע ישועה.

אנגעהויבן פון נאך שבת איז מיין טאטע געווען אין פארבינדונג מיט רייזע אגענטן וועלכע האבן

פרובירט אויפצוקומען מיט מיטלען ווי אזוי זיך אריבערצובראכן די גרעניץ קיין ארץ ישראל. די פליגערס זענען נישט געפארן אבער אפילו ווען יא, איז דאס א געוואלדיגע סכנה צו זיין אין די לופטן ווען עס פליען מיטילס פון אלע זייטן השם ירחם.

דינסטאג נאכמיטאג, ווען מען טאטע איז געווען ביי אן אספה, האט זיין טעלעפאן פלוצלונג זיך צעקלינגען. אויפן אנדערן זייט איז געווען דער רייזע אגענט וואס האט אים געמאלדן אז ביז א שעה דארף ער ארויספארן צום לופט פעלד!

ער האט געכאפט א שאק. וואס-וואו? ער האט נישט געפרעגט קיין שאלות נאר אהיימגעלאפן צו מיין באבע'ס שטוב. נאך גוט אז זיין רענצל איז שוין געווען געפאקט פון פריער מיינענדיג אז ער קומט אהיים מוצאי שבת. מיין באבע האט אים אין די שנעלקייט איינגעפאקט צידה לדרך און ער איז געלאפן.

פון ניו יארק האט ער גענומען א פליגער קיין איטאליע וואו ער האט זיך צאמגעטראפן מיט א גרופע אידן וועלכע זענען געפארן קיין מצרים און פון דארט האבן זיי געהאפט אריבערצוגיין דעם גרעניץ צופוס.

ווי נאר מיין טאטע האט זיך ארויפגעזעצט אויפן פליגער און געעפנט א ספר, האט זיך אים אויפגעמישט ווי ר' נתן פארט קיין ארץ ישראל. איי, די כסופים וואס רבי נתן איז אריבער, די שוועריגקייט און עגמת נפש וואס ער האט אלץ מיטגעמאכט איז נישט צום באשרייבן. מיין טאטע האט זיך ממלש געשפירט ווי ער לעבט דאס איבער מיט רבי נתן, אבער אויף פיל א קלענערע פארנעם וואס מען קען בכלל נישט פארגלייכן.

פִּינְטֶעלֶע אַיִדישקײט. אַ בײַשפּיל מיר זאָלן באַקומען אַ השגה וויפּיל מְסירות נפֿש ער האט געהאַט פאַרן רצון הַשם, אז אין סבֿיר האט ער געבויעט אַ באהאַלטענע סוכה אין אַ בור און יעדן טאָג געזעצן דאָרט צו מְקַיִם זײַן לִישׁב בִּסְכָּה, אַמאַל האבן די רשעים געכאַפּט די סוכה און האבן אים געהייסן אַרויסגיין אָבער ער האט זיך בשום אופן נישט געלאָזט, כאַטש ער האט באַקומען פון זיי מערדערישע קלעפּ איז ער געבליבן זיצן מיט מְסירות נפֿש אין זײַן סוכה'לע...

דער באַשעפּער האט אזוי צוגעפּירט אז ר' אַבְרָהָם אַליהו איז אָנגעקומען אין אײַנע פון זײַנע וואַנדערן ערטער צום שטאַט אומאַן אין אוקרײַנע, וויבאַלד ער איז געווען אַ מורא'דיגער ירא שמים אַ תלמיד חכם און עובד הַשם, האט די תּמימות'דיגע עבֿודה פון די ערליכע בִּרְסָלָבֶע חסידים אים זייער באַנומען, אַזאַ אַמַת, אַזאַ בִּרְען האט ער קײַנמאַל ביז דעמאַלס נישט

ווי אַ גאַסט וואס איז אָנגעקומען אין אַ נײַער וועלט, אזוי האט זיך געפּילט דער גאון ר' אַבְרָהָם אַליהו מײַזעס ז"ל ווען ער איז אָנגעקומען צום בִּרְסָלָבֶער קלויז אין אומאַן, וואס האט דאָרט פּאַסירט?

ר' אַבְרָהָם אַליהו מײַזעס איז געבוירן אין מינסק און נאך פון קליינװײַז אָן איז ער געוואָרן אַ יתום פון זײַן טאַטע מאַמע, ער האט געדאַרפֿט אַליין זוכן אַבִּיסל בְּרוּיט זיך צו האַלטן בײַם לעבן, ווען ער איז עלטער געוואָרן האט זיך אַרויסגעוויזן זײַנע געוואלדיגע כּשֻׁרונֹת - ער איז געווען אַ גאון און תלמיד חכם עצום. ער איז אויך געווען אַ מְסירות־נפֿש איד, אין די צײַט פון די קאמוניסטן האט ער זיך מוסר נפֿש געווען אויף יעדע מצוה, ער האט געעפֿנט אין יענע צײַט אַ ישיבָה מיטן נאָמען "ישיבת מְסירות נפֿש"... די רוסן האבן אים צום סוף געכאַפּט און פאַרשיקט קיין סיבֿיר אויף צען יאר! ווען אויך דאָרט איז זיך ר' אַבְרָהָם אַליהו מוסר נפֿש אויף יעדע

מיט אזא תמימות, אזא אמת וואס האט געלאזט ר' אברהם אליהו - דעם גרויסן עלוי פון מיוסק מיט אן אפגענעם מויל.

פון אונטער די ביימער אין זיין באהעלטעניש האט ר' אליהו מיטגעוויינט צוזאמען מיט ר' חיים בנימין, זיינע פשוט'ע ווערטער און לויטערע דיבורים, באגאסן מיט הייסע טרערן, האט אים אזוי באנומען, ער האט שוין מער נישט געהאט קיין קשיות... ער האט שוין אלעס פארשטאנען, דאס איז דער סוד פון דער ברסלב'ער קלויז... אידן וואס האבן התבודדות!....

יארן שפעטער אין ירושלים ווען ער איז שוין געווען א ראש ישיבה אין "תורה ויראה" האט ר' אברהם אליהו דערציילט די מעשה און געזאגט אז דאס בילד פון ר' חיים בנימין בראד אין וואלד ליגט אים נאך ביז היינט קעגן די אויגן...

אויף התבודדות זאגט דער הייליגער רבי ז"ל אז עס איז די העכסטע מעלה און גרעסער ווי אלעס! א וועג וואס קען נעמען א פשוט'ער איד און אים ארויפנעמען אויף די העכסטע מדרגה פון נאנטקייט צום באשעפער.

טייערע קינדער, יא, אויף אונז בני הנעורים האט דער הייליגער רבי געמיינט, און גאר פארקערט, אויב וועסטו זיך איינגעוואוינען אינגערהייט צו האבן דעם תמימות און אויף יעדע זאך בעטן און דאנקן דעם אויבערשטן, ווי דער הייליגער תם וואס האט אלעס און פון אלעמען

געזען, ער איז געווען פול מיט התפעלות פון די ווארעמע תפלות און די עבודה פון די ארעמע חסידים, ער פלעגט זיי זען ארויסגיין אין פעלד און ער האט זיך זייער געוואונדערט וואס טוען זיי דארטן צווישן די ביימער אזא לאנגע צייט? ווי אזוי מאכט מען התבודדות? האט ער באשלאסן אז ער וועט זען איינעם א חסיד ארויסגיין אין וואלד וועט ער אים שטילערהייט נאכגיין און זען וואס דער איד פראוועט ארום דארט...

עס האט נישט לאנג געדויערט און די געלעגנהייט אין אנגעקומען, ער האט געזען ווי דער חסיד ר' חיים בנימין בראד ז"ל גרייט זיך צו ארויסגיין אין וואלד, הא, האט ר' אברהם אליהו געטראכט צו זיך ר' חיים בנימין איז א פשוט'ער איד, לאמיר זען וואס ער קען שוין פארארבעטן אין וואלד, שטיל איז ער אים נאכגעגאנגען ווען ער גיבט אכטונג צו שטיין גענוג ווייט אז ר' חיים בנימין זאל נישט באמערקן, ווי נאר ר' חיים בנימין איז אריין גענוג טיף אין וואלד צווישן די גראזן און ביימער האט ער אנגעפאנגען צו רעדן צום אויבערשטן פשוט אזוי ווי מען רעדט צו חבר וואס שטייט הארט נעבן אים, פון זיין באהעלטעניש איז ר' אליהו געבליבן שטיין באגייסטערט ער האט געהערט ווי ר' חיים בנימין רעדט זיך אויס צום באשעפער אויף אלעס וואס גייט אריבער אויף אים, ער דערציילט זיינע שוועריגקייטן און טוט תשובה אויף וואס ער דארף פאררעכטן, אלעס

אונטערזעגנס #3

ביי רבי נתנ'לע זאנאווער

רבי נתנ'לע קינדער יארן

האט גלייך אויפגעכאפט אז עפעס איז דא נישט אין ארדענע.

"יידן, וואו איז דער איד?" האט נתנ'לע געפרעגט.

"אוי", האט דער זיידע געענטפערט מיט א קרעכטן. "דער איד איז שוין ליידער נפטר געווארן."

"וואס מיינט נפטר ווערן?" נתנ'לע האט אצינד צום ערשטן מאל געהערט אזא באגריף, און זיכער האט ער נישט געוואוסט וואס דאס מיינט.

"א מענטש לעבט נישט דא אויף דער וועלט אויף שטענדיג." האט דער זיידע ערקלערט פארן באלדסטן אייניקל וועלכער האט געעפנט אויגן ווי ער פארשטייט יעדעס ווארט. "עס קומט אמאל א טאג וואס די נשמה גייט ארויס פון דעם גוף און מען באערדיגט דעם קערפער."

מוזט ווי אן ערוואקסענער, האט דער קליינער נתנ'לע געפרעגט נאך קשיות צו וועלן פארשטיין פארוואס מען לעבט בכלל אויף דער וועלט אויב מען וועט איין טאג ווערן באערדיגט? סתם לעבן צו שטארבן האט זיך

דער קליינער נתנ'לע איז געוואקסן און געשטיגן ווען די עלטערן, זיידעס און באבעס שפען נחת פון אים, איבערהויפט איז ער נאנט געווען מיטן זיידן, הגה"צ רבי יצחק דאנציג, דער פאטער פון זיין מאמע, ביי וועמען זיי האבן געוואוינט אויף קעסט.

דער זיידע פלעגט אים שטענדיג מיטגעבען אין בית המדרש צוזאמען מיט אים ווען ער האט געלערנט מיט זיינע חברותו. די חשובע עלטערע אידן - די זקנים פון שטאט פלעגן ליב האבן צו פארברענגען און זיך צו משאטשקען מיטן קליינעם נתנ'לע און זיין שארף קעפעלע. א פינף יעריג קינד וואס האט שוין געקענט לערנען און גוט פארשטיין ווי מען פירט זיך אויף, איז געווען א חידוש פאר אלעמען. אויך נתנ'לע האט הנאה געהאט צו פארברענגען מיט די חשובים פון שטאט, ער האט זיי אלע גוט געקענט פון דער נאנט.

איין טאג ווען נתנ'לע איז אריינגעקומען אין בית המדרש האט ער געזען ווי איין אלטער איד וועמען ער האט גוט געקענט איז נישטא. זיין שארף קעפעלע

זיין אייגנארטיגקייט האט זיך ארויסגעוויזן אויך ביים לערנען. אין די צייט וואס די אנדערע חברים אין חדר האבן ליב געהאט צו קוועטשן אויף אונגוויסניגע שאלות און זיך מפלפל זיין אין גמרא, פלעגט ר' נתן לערנען מיט א גלייכקייט, אן די אלע דריידלעך. ווען מען האט אים געפרעגט, "פארוואס פרעגסטו נישט קיין קשיות?" האט ער געענטפערט, "וואס זאל איך טון אז איך האב נישט קיין קשיות?" ער האט נאר געזוכט דער אמת'ער באדייט פון די גמרא און הייליגע תורה.

דער מלמד פלעגט זאגן: "ס'געפעלט מיר מער נתנ'ס גלייכע הסברים ווי די געדרייטע שאלות וואס ווערן געפרעגט דורך די אנדערע אינגלעך.

אום נישט געלייגט אויפן שכל. פון יענע מינוט אן האט דער קליינע נתנ'לע פאקומען א פארשטאנד וואס קינדער אין זיין יארגאנג ווייסן נישטאמאל וואס דאס באדייט. אט די שאלה וואס האט זיך באזעצט אין רבי נתנ'ס הארץ ביי די פינגער, האט אים באגלייט דורךאויס זיין גאנצן לעבן און געמאכט פון אים דעם אמת.

"פארוואס בין איך דא?" האט ער זיך כסדר געפרעגט. ס'איז אים געשטאנען פאר די אויגן אז ער איז נישטא סתם צו פיסטעווען. נישט פארדעם לעבט מען אויף די וועלט. ער האט געוואוסט אז איין טאג וועט ער נפטר ווערן און דאס האט אים געפירט צו שטייגן אין עבודת השם.

המשך פון זייט 5

גערעדט צו די שכינה, יעדע זאך האט ער געזאגט און באלויבט פאר זיין ווייב וואס איז מרמז אויף די שכינה אזוי אויף מיר קינדער וועלן זיך נעמען פון דעם שבת צו די גרינגע און זיסע עצה און זאגן כסדר, באשעפער! ווי צוקערדיג ווי האנגידיק איז מיין דאווענען, מיין שבת, מיין לערנען, מיין קדושה, מיין התנהגות, רעדן צו אונזער טאטן אין הימל, און בעטן פון באשעפער קליינע התבודדות תפלות צום ביישפיל:

באשעפער, איך וויל א גוטע פלאץ אויפן באס. באשעפער, העלף איינער זאל שמייכלען צו מיר ווען איך קום אריין אין חדר, מיין רבי זאל היינט גוט און קלאר מסביר זיין די משניות, גמרא, איך זאל עס פארשטיין און ליב האבן די תורה, אזוי לערנט מען זיך אויס צו האבן א קשר צום באשעפער ווען און ווי אימער.

הצלחה צדיק, הייב אן פון די מינוט זאג: באשעפער!

מעשה ג - דער הינקעדיגער 2

[פלאץ] וואו טאג און נאכט קומען זיך צום-
אויף [צונויף]! - ער קוקט זיך ארום, און ער
איז שוין דארט! (ביי דעם פלאץ) וואו טאג און
נאכט, דהיינו: די זון מיט דער לבנה, קומען זיך
אינאיינעם צום-אויף [צונויף].

[ב] האט ער געהערט: ווי די זון מיט דער
לבנה שמועסן!

און דער זון האט זיך געקלאגט פאר דער
לבנה: באַשר [אזוי-ווי] ספארהאנדן א בוים
- וואס דער בוים האט אסאך צווייגן, און
פירות, און בלעטלעך!

און איטלעכע צווייג, און איטלעכע פרי,
און איטלעכס בלעטל, האט אין זיך א
באוונדערע סגולה! - דאס איז מסוגל צו
קינדער! און דאס איז מסוגל צו פרנסה! און
דאס איז מסוגל סזאל היילן דאס חולאת
[קרענק]! און דאס איז מסוגל צו א אנדער
חולאת [קרענק]! - איטלעכס פיצל פון דעם
בוים, איז מסוגל צו א אנדערע זאך!

און דעם [דאזיגן] בוים, וואלט מען געדארפט
אנטרענקן! - און אז מזאל אים אנטרענקן,
וואלט עס זייער מסוגל געווען! - און לא-
די [נישט-נאר] איך טרענק אים נישט אן -
שיין איך נאך אויף אים, און [און דורכדעם]
פארטרוקן [איך] אים!

[ג] האט זיך די לבנה אנגערופן (צו דער זון):
דו זארגסט פֿרעמדע זארגן! - איך וועל דיר
דערציילן מיין דאגה:

באָשר [אזוי-ווי] איך האב טויזנט בערג! - און
ארום די טויזנט בערג, איז דא נאך טויזנט

[א] אמאל: איז ער געקומען צו א [געוויסע]
קרייטעכץ [גראז], וואס ער האט נאך אזוי א
[אזא] קרייטעכץ נישט געגעסן! - איז אים
דאס [דאזיגע] קרייטעכץ זייער געפעלן,
מחמת [ווייל] ער האט געגעסן א לאנגע צייט
קרייטעכצער [גראז], און ער האט זיי שוין
געקענט, און אזוי א [אזא] קרייטעכץ, האט
ער נאכנישט געזעהן!

האט ער זיך מיישב געווען: ער וועט עס
אויסרייסן מיט דעם ווארצל! - איז געווען
אונטערן ווארצל: א דומיט [דימאנט]! - און
דער דומיט איז געווען פיר-עקעכגי [פיר-
עקעדיג; פיר-קאנטיג]! - און איטלעכע זייט פון
דעם דומיט, האט געהאט אין זיך א אנדערע
סגולה!

אויף איין זייט פון דעם דומיט, איז
געשטאנען אנגעשריבן: אז ווער עס וועט
אנגעמען [אנכאפן די דומיט] ביי דער [דאזיגער]
זייט, וועט עס אים טראגן אהין [צום פלאץ]
וואו טאג און נאכט קומען זיך צום-אויף
[צונויף]! - דהיינו: וואו די זון מיט דער לבנה
קומען זיך צום-אויף [צונויף] אינאיינעם!

ווי דער [הינקעדיגער] האט אויסגעריסן דאס
קרייטעכץ מיט דעם ווארצל (וואס דארט איז
געווען דער דומיט) - האט זיך מזדמן געווען
[סהאט פאסירט]: אז ער האט [דאס] אנגענומען
[אנגעכאפט] ביי דער [דאזיגער] זייט! (דהיינו: ביי
דער [דאזיגער] זייט וואס עס איז מסוגל, עס זאל אים
טראגן, צו דעם ארט וואס טאג און נאכט קומען זיך
צום-אויף [צונויף]).

האט עס אים אַוועקגעטראָגן אַהין, [צום

בערג! - און דארט, איז דאס אַרט פון שידים!
- און די שידים האבן הינערישע פיס! האבן
זיי קיין כח נישט אין די פיס! נעמען זיי כח
פון מיינע פיס! - און מחמת [צוליב] דעם,
האב איך קיין כח נישט אין מיינע פיס!

און איך האב א פול (דהיינו: א שטויב), וואס
דער [דאזיגער] פול איז א רפואה צו מיינע
פיס! - קומט א ווינט, און טראגט אים אוועק!
[ד] האט זיך די זון אנגערופן [צו די לבנה]:
אדאס [דערויף] זארגסטו? איך וועל דיר זאגן
א רפואה: באַשר [אזוי-ווי] ספארהאנדן א וועג!
און פון דעם [דאזיגן] וועג, צוטיילן [צושפרייטן]
זיך כּמה [אסאך] וועגן!

איין וועג, איז פון צדיקים! - אפילו דער
צדיק וואס ער איז דא - שייט [שפרייט] מען
אים אונטער, דעם [דאזיגן] פול [שטויב] פון
דעם [דאזיגן] וועג [פון די צדיקים], אין איטלעכן
טרעט [ביי יעדן טריט]! - און איטלעכן טרעט
וואס ער טוט [יעדן טריט וואס ער גייט], גייט ער
אלץ, אויף דעם [דאזיגן] פול [שטויב]!

און ספארהאנדן א וועג, פון אפיקורסים!
- אפילו דער אפיקורס וואס ער איז דא -
שייט [שפרייט] מען אים אונטער דעם [דאזיגן]
פול [פונעם] דאזיגן וועג פון די אפיקורסים], אין
איטלעכן טרעט [ביי יעדן טריט], כּנל [ווי]
אויבנדערמאנט!]

און ספארהאנדן א וועג, פון משוגעים! - אפילו
א משוגע וואס ער איז דא - שייט [שפרייט]
מען אים אונטער דעם פול [פונעם] דאזיגן וועג
פון די משוגעים], כּנל [ווי אויבנדערמאנט]!

און אזוי איז ספארהאנדן כּמה [אסאך] וועגן!
און ספארהאנדן א [אנדערן געוויסן] וועג: באַשר
[אזוי-ווי] ספארהאנדן צדיקים, וואס זיי זענען
מקבל אויף זיך יסורים, [און עס] פירן זיי די
פריצים אין קייטן - האבן זיי קיין כח נישט
אין די פיס - שייט [שפרייט] מען זיי אונטער,
פון דעם [דאזיגן] פול [שטויב] פון דעם [דאזיגן]
וועג - האבן זיי [באקומען זיי דערפון] כח אין
די פיס!

כּכן [דעריבער]: זאלסטו [דארט] אהינגיין [צום]
וועג וואו די צדיקים וואס זענען מקבל אויף זיך
יסורים, באקומען דארט כח אין די פיס] - ווארן
דארט איז דא אסאך פול [שטויב] - וועסטו
האבן א רפואה אויף די פיס!

(דאס האט אלץ די זון גערעדט, צו דער לבנה)! - און
ער הערט דאס אלץ! (דהיינו: דער וואס האט קיין
כח נישט געהאט אין די פיס [דער הינקעדיגער], האט
דאס אלץ געהערט).

דערווייל האט ער א קוק גיטאן אויף דעם
דומיט אויף דער אנדערער זייט. האט ער
גיזעהן דארט איז גישטאנען אן גישריבן אז
ווער עס וועט אן נעמען ביי דער זייט. וועט
עס אים טראגן צו דעם וועג וואס עס גייען
פון אים ארויס כּמה וועגן (דהיינו דער וועג וואס
אויבן איז גישטאנען וואס די זון האט מודיע גיווען
דער לבנה)

האט ער אן גינמען ביי דער זייט. האט עס
אים אהין אוועק גיטראגן (דהיינו צו דעם וועג)
האט ער אריין גיטאן די פיס אין דעם וועג.
וואס דער פול איז א רפואה צו די פיס איז
ער תיכּף גיהיילט גיווארין.

די האפענונג ביים פאלן

המשך פון זייט

12

און זיך נישט
גערעכנט
מיט זיינע

ווערטער און געדאנקען, ווי גלייך ער וואלט
געווען א וואנט.

אוי ווי עס האט אים וויי געטון... עס איז אים
געווען ווי א שטאך אין הארץ. "וואס בין
איך אנדערש פון אלע חברים?" האט ער זיך
געוואונדערט ווען טרערן גיסן פון זיינע אויגן.
זיין שווערסטע מינוט איז אנגעקומען ווען די
חברים זענען געפארן אויף קברי צדיקים. אלע
האבן זיך געטראפן א חבר צו זיצן אויפן באס,
און די איינציגסטע פלאץ וואס איז געבליבן
ליידיג איז געווען נעבן אהר'עלע. זיין הארץ
איז צעגאנגען און צעפיצלט געווארן אויף
ברענגענדע שטיקלעך. ווען זיי זענען אראפ

דאווענען ביים ציין פונעם צדיק, האבן אלע
געשפאנט צוויי דריי חברים צוזאמען און נאר
ער איז געגאנגען אליין. "וואס וויל איך דען
פון זיי?", האט ער געטראכט צו זיך, "סוף הכל
א קליין שמייכל, בין איך דאס נישט ווערד?"

נעבן די ליכט ביים הייליגן ציין האט ער
אויסגעפלאצט אין א געוויין, ער האט
געדאוונט און אויסגעגאסן זיין הארץ. דארט
האט ער אנדעקט אז תפלה פון הארצן טיפן קען
העלפן און אויסהיילן. פון דאן איז אים בעסער
געווארן און ער האט אנגעהויבן צו לעבן א גוטן
לעבן... דאן האט זיך אהר'עלע דערמאנט און
פארשטאנען וואס ער האט געלערנט אין די
מעשה: דער הינקעדיגער איז אנגעקומען צו די
שווערע מינוט ווען ער האט זיך דערזען אז זיין
סוף איז נאנט, און דוקא פון טיפעניש פון די
שוועריקייט איז געקומען די גאנצע ישועה.

המשך פון זייט 3

אין
אשה'ס

מענטשן האבן אים געפרעגט, "ס'איז דיר נישט שווער

געווען צו פארן פאר דריי טעג: צוויי פליגערס און צוויי באסעס?"
אבער גיין, אין פארגלייך צו רבי נתנ'ס נסיעה קיין ארץ ישראל איז דאס

א געלעכטער. ארץ ישראל נקנה ביסורים, אויב דאס קען הייסן יסורים דאן שטייען מיר גוט...

מיין טאטע שילדערט ווי ער איז געזעסן און געליינט פון רבי נתנ'ס נסיעה און זיך געשפירט אזוי
מחבר. די גרויסע לייט זענען שוין אריבער אלע מניעות און אויסגעטראטן דעם וועג אז מיר,
היינטיגע צייטן זאל מען קענען גרינגערהייט פארן קיין ארץ ישראל און זוכה זיין צו אלע גוטע
זאכן וואס דער רבי שרייבט אויף ארץ הקודש (פארשטייט זיך די הייליגע ארץ ישראל נישט חס
וחילה די נארישע מדינה וואס איז אזוי ווייט פון קדושת ארץ ישראל...)

מיט לויב און דאנק דערציילן מיר די מעשה פארן רבינ'ס ליכט אויסצודרוקן אונזער הודאה צום
אויפערשטן פארן אונז ראטעווען פון די שרעקליכע מלחמה און אהיימברענגען אונזער טאטע
בשלוש. זאל דער אויבערשטער העלפן אז עס זאל שוין זיין אן אויסגעלייזטע יאר און משיח זאל
שוין קומען אצינד נאך איידער די בין המצרים טעג.

לאמיר זיך פאר העערן

בחינה אויף סיפורי מעשיות די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (2)

☐ ער האט אנגעכאפט דער דומיט אויף די זייט וואס ווער עס כאפט אן די זייט קומט אן צו פלאץ וואס טאג און נאכט טרעפן זיך

ד. **וואס האט די זון געקלאגט פאר דער לבנה?**

☐ אז ער האט נישט כח און די פוס ווייל די שדים נעמען זייער כח פון זיינע פוס

☐ אז ער טרוקענט די בוים וואס האט אין זיך אסאך סגולות

☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג

ה. **וואספארא דאגה האט די לבנה דערציילט?**

☐ אז ער האט נישט כח און די פוס ווייל די שדים נעמען זייער כח פון זיינע פוס

☐ אז זי טרוקענט די בוים וואס האט אין זיך אסאך סגולות

☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג

א. **פארוואס האט ער אויסגעריסן די קרייטליכן מיט די ווארצל?**

☐ ווייל ס'האט אים אויסגעזען גאר א אלטע קרייטליכן

☐ ווייל ער האט געוואלט עסן אויך די ווארצל

☐ ווייל אזא קרייטליכן האט ער נאכנישט געזען

ב. **וויאזוי איז געווען דער דומיט וואס ער האט געטראפן?**

☐ רינדעכיג

☐ א לאנגע קעסטל

☐ פיר עקעדיג

ג. **וויאזוי איז ער אנגעקומען צו פלאץ וואס טאג און נאכט טרעפן זיך?**

☐ ער איז געגאנגען צופיס

☐ מיט פערד און וואגן

נאר דאס זאלט איר זעהן תמיד צו טאן. אן צו טרענקען ביימער - מיט פיל הצלחה

סיפורי מעשיות

וואו נאך אין סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט דאס ווארט 'אפיקורסים'?

תשובות אויף פאריגע וואך: וואו נאך אין סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט פון איינעם וואס האט נישט קיין פיס? מעשה פון זיבן בעטלערס, זיבעטן טאג.

וועלכע זאך ווערט דערמאנט אין די מעשה און אויך אין מעשה ב' פון דער מלך און קייסער? גזלנים

געווינער אויף די בחינות פון חוגר 1 איז הילד הח' חיים אייזנבאך, ירושלים כתה ה' די מתנה קען מען באקומען ביים משגיח אין חדר ברסלב ר' משה געפנר הי"ו

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72 646-585-3040

די האפענונג ביים פאלן

מיט אביסל
גראז וואס
זענען נישט
פאסיג צום
עסן שפייזט
ער זיך.
ער קריכט
און עסט

פאךשידענע

סארטן גראזן, און ווי עס ווייזט אויס וועט ער דא
אויסגיין... און זיין גוף וועט זיין דא פארווארפן ווי
א פגור פאר די חיות פון וואלד.

דער סוף דערנענטערט זיך. דער יאוש פֿרובירט
זיך צו שטארקן אין אים. די שוואכקייט באזיגט
אים כמעט. אבער אין זיין הארץ האט ער זיך נישט
פארגעשטעלט ווי ווייט זיין ישועה איז באהאלטן
דוקא דא וואו ער עסט די ביטערע גראז. עטליכע
שעות זענען פארביי, און ער איז ווידער אמאל
הונגעריג, ער נעמט נאכאמאל גראז, נאר
דאסאמאל איז דאס געווען א נייער סארט גראז,
וואס אונטער דעם איז געווען א ווארצל, און
אונטער דעם ווארצל איז געווען 'א דומיט', און
פון דא איז שוין די וועג נאנט צו זיין ישועה אז
ער זאל זוכה זיין צו גיין אויף זיינע אייגענע פיס
געזונטערהייט כאחד האדם.

אהר'לע האט אלעמאל געהאט א באהאלטענע
צער אין הארץ. האט ער כסדר געשפירט אין כּתה
ווי אן אפגעזונדערטער אינגל וואס קיינער וויל
אים נישט קענען און מיטטיילן מיט אים. קינדער
זענען געשטאנען אינמיטן כּתה און געשמועסט
פון דאס און יענץ, אבער ווען ער האט פֿרובירט
צו זאגן עפעס, האט מען אים נישט צוגעהערט

אין דער מעשה פון דער וואך האבן מיר געזען
א שטורעמיש צעטרייסלנדיק פאסירונג. דער
חגור וואס האט נישט געקענט גיין האט איין טאג
פאשלאסן זיך צו שטארקן, און מיט דרייסקייט
האט ער געמאלדן פאר זיינע איבערגעגעבענע
ברידער: "איך וויל זיך אליין ברענגען פרנסה,
אן זיין אנגעהאנגען אין אייך". מיט גרויס
אנשטרענגונג אבער מיט א שטארקע ווילן דינגט
ער א וואגן און א 'נאמן' (באגלייבטער מענטש),
ער נעמט מיט זיך געלט און זיי לאזן זיך ארויס
אויפן וועג.

די וואגן פארט, אין עטליכע טעג ארום וועלן
זיי אנקומען אין מארק צו מאכן געשעפטן און
פארדינען געלט, און וועלן נישט דארפן מער
זאמלען צדקה.

דער נאכט איז אראפ, דער נאמן בעט פונעם חגור
מען זאל בלייבן איבערנעכטיגן אין קרעטשמע,
אבער ער וויל נישט. זיי זעצן פאר מיט די
נסיעה. און אין איין רגע צעפאלן אלע פלענער
און צעשטעטערן זיך פאר זיינע אויגן. עס קוקט
אויס אז דאס זענען די לעצטע טעג פון זיין לעבן.
רויפערס האבן זיי באלאגערט, די פערד און די
קאסטן געלט זענען גערויבט געווארן, דער 'נאמן'
און דער באדינער זענען אנטלאפן, און ער ווארפט
זיך אראפ פון וואגן. ער האט נישט קיין צייט
צו טראכטן פון שמערצן, נאר איין זאך שטייט
פאר זיינע אויגן - ער זאל קענען בלייבן לעבן.